

REVĂRSĂTUL

GR1

ZORILOR

1 IULIE 1931

NUMĂRUL 13

nezeu a spus poporului său, că pe uchi ca aceștia trebuie respinși. Cu aceștia nu stați de vorță, stați tare, țineți cu tărie adevărurile scumpe, cari Domnul vi le-a dăruit, și să nu încetați de a lupta de partea dreptății și a împlini legile sale. (Romani 16 : 17, 18; II Tesaloniceni 2 : 15-16)

Prin faptul că rămânți în templu și lucrați acolo, veți vesti cu credincioșie mărirea lui Iehova, a Dumnezeului nostru. Dacă faceți aceasta, în scurt timp veți fi martorii justificării (curățirii) numelui său și veți vedea mărirea lui strălucită. Iehova Dumnezeu în secole vecinice dearându-vă arăta creaturilor sale acest inel de sigilare de pe degetul său, anume pe servul lui ales și credincios, și astfel în vecinicie va face să curgă bogăția îndurărilor sale către toți aceia, cari îl iubesc. Acum să fie curajos fiecare dintre rămășița care lucră azi la templu, și să vestească mărirea lui Dumnezeu; Cel prea Înalt!

Întrebări pentru studiul berean

1. Pentru ce se declară Iehova ca „Domnul Oștirilor“?
- 2, 3. Pentru ce se silesc domnitorii pământului cu desperare la stabilirea păcii? Ce politică și purtare au urmărit până acuma? Au nădejde de bun rezultat?
- 4—6. Ce s'a făcut până acuma pentru stabilirea păcii în univers? Numai cum pot să ajungă națiunile la pace și bunăstare? Pentru ce ar fi nepotrivit din partea cuiva din poporul Domnului ca să simpatizeze cu războaiele de pace ale lumii?
- 7, 8. Arată legătura dintre însemnări în privința timpului în această profecție!
- 9—14. Cum sunt întrebările pe cari profetul le-a pus preoților, și ce scop urmăresc? Pentru ce s'au pus aceste întrebări preoților? Arată cum trebuie aplicate și explicate aceste întrebări?
- 15—17. Explică și aplică răspunsul lui Hagai dat preoților, cum este însemnat în versetul 14 și arată armonia între profecția aceasta și între a lui Isaia!
- 18—21. Ce împrejurare a cerut, ca profetul să facă declarația făcută în versetul 15? Ce stare din prezent corespunde cu starea profetică de atunci?
22. Cum și pentru ce se potrivește Isaia 58 : 1 în anii urmă?
- 23—26. Descrie împrejurarea, care a adus cu sine declarația făcută în versetul 18, și explică ce a fost atunci închipuit în mod profetic!
- 27—33. Aseamănă declarația a doua a lui Hagai cu cea dintâi, pe care a făcut-o în aceeași zi! Cum se potrivește acuma iccana aceea profetică? Arată că alte texte ei semnalează natura și efectul clătinării amintită aici!
- 34, 35. Ce învățătură importantă găsim în Zaharia 3 : 2—4?
- 36—40. La ce timp se referă expresiunea „aiua aceea“ ce apare și în alte texte? Ce înseamnă: „Eu te voi lua pe tine Zorobabel, servul meu, fiul lui Șaltiel“? Explică și aplică ilustrația cu inelul de sigilare, și arată cât de minunat închipue acesta iubirea și îndurarea lui Dumnezeu, pe care o arată față de poporul său, și pe care va arăta-o și pe mai departe! În ce chip este aceasta un răspuns la rugăciunea servului? Ce înseamnă celelalte declarații ale lui Dumnezeu: cu privire la poporul lui de acuma: „Eu te-am ales“?
41. Ce este deci lecția importantă și încurajatoare, pe care Dumnezeu o dă poporului său credincios prin profetul Hagai?

Templul său

„Și va veni cel dorit de toate popoarele.“ — Hagai 2 : 7, trad. engleză.
Partea II-a

IEHOVA face totul în ordine. El însuși alege timpul pentru îndeplinire lucrului său și aceasta se referă și la vestile, pe cari le comunică din timp în timp poporului său. Imprejurarea aceea, că Domnul amintește în profețiile sale și anul, luna și ziua, arată la aceea, că la un timp anumit, Domnul încurajează pe poporul său.

Versetul din urmă al capitolului întâi al profeției lui Hagai, arată, că Evrei în a 24-a zi, a luni a șasea, în anul al doilea de domnie a lui Darius, lucrau la casa Domnului. Capitolul al doilea al profeției lui Hagai începe cu aceea că în ziua de 21 din luna șaptea a aceluiaș an, Dumnezeu a trimis pe profet la Zorobabel, administratorul țării și la Ioșua, preotul mare și la rămășița poporului. Această s'a întâmplat cam la o lună după reînceperea zidirii casei Domnului. După legea pentru sărbătoarea cortului, ziua aceasta a trebuit să înceapă în zi de sabbat sau de sărbătoare, când poporul a trebuit să se întrunească la altar, ca să servească lui Dumnezeu. Pentru profetul Hagai acesta a fost un timp potrivit, ca să vorbească către conducători și popor, și desigur că Dumnezeu a ales timpul acesta. Vestea Domnului a fost către conducători, ceea ce arată, că aceștia erau răspunzători, ca prin purtarea lor să arate pildă de urmat rămășiței, și să servească de exemple înaintea poporului de favoare a lui Dumnezeu.

Se poate vedea cu ușurință, că există o paralelă între evenimentele de atunci și lucrul prezent al poporului lui Dumnezeu. La anumite timpuri stabilite, Dumnezeu luminează pe poporul său, și aceasta arată răspunderea acelor, cari sunt demaniți ca comandanți, ca să servească în turma lui Dumnezeu ca exemplele altora.

Însemnarea așa amintește pe biserica lui Solomon, pustiită de Babilonieni în 606 a. Ch. ca și o clădire strălucită. Când regina din Saba a auzit cât de frumoasă și impozantă este biserica, a călătorit la Ierusalim. Este scris, că ea cum a văzut treapta pe care regele Solomon s'a suit la templu, cuprinsă de mirare a strigat regelui: „Nici pe jumătate nu mi-au povestit mie!“ (I Regi 10 : 5--7) Pe când au depus temelile bisericii lui Zorobabel, ceea ce a avut loc cam cu vr'o șasesprezece ani înainte de timpul amintit de Hagai, cu

ocazia aceasta au fost de față și vr'o câțiva dintre aceia, cari au văzut „frumsețea casei celei dintâi a Domnului“, anume templul lui Solomon. Unii dintre acești bărbați au văzut cum se întâmplă așezarea temeliei templului lui Zorobabel, și când au văzut aceasta au plâns cu hohot. (Ezra 3 : 10--12) Dintre acești bătrâni numai puțini dacă peste tot a mai trăit vre-unul dintre ei pe timpul, când a rostit Hagai această profeție către rămășiță, deoarece aceasta a avut loc la optzeci și șase de ani după dărâmarea templului lui Solomon.

Pe când Hagai s'a înfățișat înaintea poporului în Sămbăta amintită, a rostit următoarele către conducători și rămășiță: „Cine a mai rămas dintre voi, din cei ce au văzut casa această în slava ei dintâi?“ Templul lui Solomon a fost nimicuit complet, și acumă au zidit un alt templu în locul lui; profetul pe ambele temple le numește de aceeaș casă. Templul închipue pe organizația lui Dumnezeu; și cu toate că persoanele se schimbă din timp în timp în organizația lui Dumnezeu (anume unii cad și alții pășesc în locul lor), aceasta nu schimbă faptul, că organizația este totdeauna una și aceeaș. Aceasta este învățătura aci cuprinsă. Cel cu inimă umilită din aceasta va învăța, că indiferent de rolul ce'l ocupă cineva în organizația lui Dumnezeu, dacă cândva se dă la o parte dela activitate, sau cade, prin aceasta nici o iotă nu poate să schimbe în organizația lui Dumnezeu, pentru că lucrul Domnului, ca și până atunci va merge înainte fără să se poată împiedeca.

Profeția lui Hagai desigur nu a ținut scopul, ca bătrânii să viseze despre gloria zilelor trecute, sau să plângă trecerea lor. El pentru aceea le-a amintit slava templului lui Solomon, ca să poată crede în învățătura lui Dumnezeu și în cuvântul său, și având astfel de credință și încredere tare în Dumnezeu, să poată vedea înainte un viitor cu mult mai mare și glorios decât cel din trecut. Dumnezeu a voit să întărească credința poporului său și pentru aceasta a poruncit profetului său să spună această profeție. Atunci li s'a deschis o ocazie minunată pentru exercitarea credinței în Dumnezeu.

Când Hagai a vorbit, erau trecuți șasesprezece ani dela zidirea altarului și depunerea teme-

liei, și în tot timpul acesta lucrul a fost neglijat. Nu s'a făcut alta nimic decât așezarea temelior. Cu privire la aceasta a zis Hagai poporului: „Și cum o vedeți acum? Așa cum este nu pare oare ca o nimica în ochii voștri?“ (versetul 3) A îndemnat pe popor la credința, că chiar dacă acum nu văd alta decât temeliele depuse, dar pe aceste temelii va răsări așa ceva, ca va întunece chiar și gloria timpului lui Solomon. Aceasta a cerut o mare credință din partea poporului. Aceasta a învățat așa dar lecția cea mare a credinței în puterea sa mare, că Dumnezeu poate să ducă la îndeplinire scopurile sale.

* Dumnezeu își alege calea pentru umilirea mândriei omului. „Dumnezeu alege lucrurile cari nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt, pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.“ (I Corinteni 1 : 28, 29) Cei ce au auzit atunci cuvintele profetului lui Dumnezeu, au trebuit să recunoască, că dacă „Dumnezeu nu zidește casa, atunci înzădar lucră la ea cei ce o zidesc.“ (Psalm 127 : 1) Despre acest lucru a profetit și Zaharia, zicând: „Căci cine disprețuește ziua începuturilor slabe? Acești șapte vor privi cu bucurie cumpăna în mâna lui Zorobabel. Acești șapte sunt ochii Domnului, cari cutieră tot pământul.“ (Zaharia 4 : 10) Desigur, Iehova Dumnezeu putea să alcătuie pentru lucrul său pe aceia, cari au o capacitate mai mare și o vază mai mare între oameni, decât aleșii săi. Dar dacă ar fi ales pe unii ca aceștia, atunci aceștia s'ar fi mândrit cu puterile lor proprii. Din aceasta încă demult ar fi trebuit să învețe mulți sfinți, că nimenea să nu se mândrească cu „desvoltate de caracter“, și să nu-și închipue nimeni, că prin aceasta cineva poate să fie în stare ca să-l poată folosi Dumnezeu în împărăția sa. Oricine poate să conlucreze cu Dumnezeu, lucrul însă trebuie făcut după prescripția lui Dumnezeu.

” Dumnezeu știe mai bine decât oricine altul, că omul are lipsă pentru întărirea credinței sale; și astfel și de data aceasta, când a vorbit prin profetii lui către ziditori, spre încurajarea lor a zis: „Acum fii tare Zorobabel!“ zice Domnul. Fii tare și tu Iosua fiul lui Ioadac, marele preot! Fii tare și tu tot poporul din țară, zice Domnul, și lucrați! Căci Eu sunt cu voi! — zice Domnul Oștirilor. Eu rămân credincios legământului pe care l-am făcut cu voi, când ați ieșit din Egipt, și spiritul meu este în mijlocul vostru; nu vă temeți!“ — Hagai 2:4, 5.

” Avraam este numit de „părintele credincioșilor“. Credința lui a fost încercată în modul cel mai aspru și în aceasta a dovedit credință deplină în Dumnezeu. Citim despre Avraam, că a avut credință tare și a precămarit pe Dumnezeu. (Romani 4 : 20) Cei ce au credință asemenea lui Avraam, sunt aleși de Dumnezeu, ca materialul templului glorios antitipic. — Evrei 2 : 16.

” Isus Christos icoana strălucită a aceluia comandant și a marelui preot, cari au zidit templul tipic, a avut credință nestrămutată în Dumnezeu. El este unca al lui Dumnezeu întru zidirea templu-

lui antitipic al lui Dumnezeu. Când a fost impresurat de dușmani așa le-a vorbit: „Stricați templul acesta (precum a dărâmat organizația lui Satan templul lui Solomon) și în trei zile îl voi ridica.“ (Ioan 2 : 19) Domnul, Dumnezeu pe Zorobabel l-a rânduit ca să pună temeliele templului tipic și a dorit să întărească credința poporului său, ca să termine zidirea, deoarece în aceasta obiectul de discuție a fost numele și cuvântul său. Pentru aceasta a lăsat să se scrie: „Mânile lui Zorobabel au întemeiat casa aceasta, și tot mâinile lui o vor și isprăvi; și veți ști că Domnul Oștirilor m'a trimis la voi.“ (Zaharia 4 : 9) Domnul acum dorește să vadă tare credința poporului său, și pentru aceasta ne asigură în cuvântul său că templul său și lucrul în legătură cu el va fi terminat la timpul său stabilit spre mărirea lui.

Indemnare la lucru

” Unii, cari timp îndelungat se susțineau de urmași ai lui Christos, s'au răsculat cu amărăciune împotriva îndemnelor repetate al revistei, prin care invită pe unși la serviciul dumnezeesc. Au rostit critici batjocoritoare, fără îndoială prin aceasta au crezut că pot să strice cauza. Rămășița vede, că cei ce critică astfel, umblă pe o cale rătăcită. Dumnezeu nu a invitat pe nimeni să viseze. A se observa, că profetia lui Hagai accentuează credința și lucrul: „Și fii tare întregule popor al țării! . . . și lucrați, căci Eu sunt cu voi, zice Iehova, Domnul Oștirilor.“ În acest fel a îndemnat profetul pe popor la lucrul Domnului.

” Vorbirea profetului, astfel a constituit de fapt o conferință (vorbire) de servici pe seama fraților săi. Membrele templului lui Dumnezeu trebuie să facă după pilda acestei icoane a lor. Și ei să vorbească unii altora despre servici, ca toți să fie îndemnați la lucru. Este deci sigur, că Dumnezeu a îndrumat pe poporul său de pe pământ, ca să organizeze adunări de servici și adunări generale de servici, în înțelesul în care obișnuim a le face, deoarece rămășița numai pentru singurul scop este încă pe pământ și anume ca să servească Domnului în legătură cu templul.

” Profetul despre timpul prezent al lui Dumnezeu a scris următoarele: „In ziua aceea se va zice Ierusalimului: Nu te teme de nimic! Sioane să nu-ți slăbească mâinile! Domnul, Dumnezeul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; se va bucura de tine cu mare bucurie va tăcea în dragostea lui și nu va mai putea de veselie pentru tine.“ (Țefania 3 : 16, 17) Lucrul lui Ilie a adunării lui Dumnezeu a trecut, acum nu mai este timp pentru visarea despre lucrul, mărirea, oarele plăcute petrecute și conferințele aranjate în vârsta aceea. Acum nu mai este timp pentru meditații asupra vorbirilor de atunci despre „desvoltarea caracterului“. Rămășița trebuie să facă lucrările în legătură cu templul, și încă repede. Alt lucru nu este aprobat de Domnul. Cel ce alege altă cale, să face fărădelege, deoarece lucrează împotriva legilor lui Dumnezeu.

¹⁵ După cum Domnul a organizat pe poporul său pentru rezidirea templului din Ierusalim, și semenea și acuma are o organizația pe pământ; și dacă cineva mărturisește că crede în Dumnezeu, dar trage la îndoială că Dumnezeu are o astfel de organizație, acela face un lucru mai rău decât nebunia. Toți aceia, cari nu caută să nege faptele, trebuie să recunoască, că Societatea Turnul de Veghere Biblii și Tractate, adică toți aceia, cari tin laolaltă cu credincioșie și se numesc Societate, formează această organizație văzută a lui Dumnezeu. Isus Christos capul glorios al templului făcut fără mână, conduce acuma lucrul pe care îl face rămășița. Rămășița face lucrul acesta cu bucurie și supunere față de legile Domnului; și aceasta o face prin aceea, că vestește lucrul lui Isus Christos ce i-a fost încredințat. — Apocalips 12 : 17; 14 : 1.

¹⁶ Iehova a promis următoarele muncitorilor templului: „Eu sunt cu voi, zice Domnul Oștirilor!“ Această arată la o luptă sau lucru, pe care trebuie să-l facă în niște împrejurări dușmănoase; atunci când Cel Atotputernic se numește pe sine „Domnul Oștirilor“. Prin aceasta exprimă și aceea, că ce lucru se va bucura de aprobarea lui și va merge înainte, și cum va apăra pe lucrători în timp ce execută voința sa. Deci toți ar trebui să vadă lămurit, că fiecare, care apucă un alt drum afară de acesta, este un lucrător nelegiuit și din această pricină este un făcător de rele. Domnul pe această cale se va îndepărta de el și îl va arunca în afara țării. Domnul nu va asculta de cererile și de rugămintele lui, și nu va face pentru el nimic. Dacă oamenii vor asculta de porunciile sale, pe aceștia îi va rădădi sub mânia dreptății. Dacă ei nu înseamnă că rădădi, cari s-au consacrat pe deplin lui Dumnezeu și lucrului său, se pot cunoaște. Satan și agenții lui se mai pun în cale, dar Domnul muștră pe dușman, și binecuvântează pe poporul său.

¹⁷ Iehova a promis următoarele Evreilor: „Eu sunt cu voi prin spiritul meu, nu vă temeți!“ Așa este azi și cu rămășița lui Dumnezeu. Spiritul său este puternic între poporul său, poporul, care face lucrul lui. Fără de spiritul său nimic nu s'ar putea realiza. „Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel, și sună astfel: „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere nici prin tărie, ci prin spiritul meu, zice Domnul Oștirilor.“ (Zaharia 4 : 6) Pe la 1922 spiritul lui Dumnezeu a fost revărsat în mod deosebit asupra poporului său, și spiritul acesta a răsmas asupra acelor, cari au rămas credincioși în legământul pentru împărăție. Aceștia nu s'au temut nici de oameni, nici de Diavol, ci au dovedit curaj în această ziua a judecării, și prin aceasta și-au dovedit iubirea fără interes față de Iehova. (I Ioan 4 : 17) Precum Samaritenii au persecutat și amenințat pe Evreii cari zideau templul, așa fac azi și antitipul lor corciturile religioase, „omul fărădelegii“, întrucât amenință pe rămășița lui Dumnezeu și îi învinușește de toate relele. Rămășița însă, nu se teme de nimeni

oașă acestia, ba chiar nu se teme nici de Diavol; se încredințează în Domnul și cu bucurie continuă serviciul său.

Pentru ce fără frică?

¹⁸ Imprejurarea că a început zidirea templului, a format o dovadă sigură pentru Evreii, că se apropie sfârșitul înjosirii lor și nu peste mult vor putea locui în orașul lor în siguranță deplină. Zidirea templului antitipic a început în 1918, și aceasta dovedește celor credincioși, că organizația lui Satan este pe sfârșite, iar organizația lui Dumnezeu se va bucura de o siguranță vecinică. Aceasta arată următoarea declarație a profetului Hagai: „Așa vorbește Domnul Oștirilor: „Încă puțină vreme și voi clătina încă odată cerurile și pământul, marea și uscatul.“ (Hagai 2 : 6) Acuma Dumnezeu descoperă poporului său, că ce poate și ce va face cu dușmanii săi, și asigură pe poporul său că nu trebuie să se teamă. Dumnezeu și-a exprimat dorința, că va nimici pe dușman și pe organizația sa și rămășița știe, că Dumnezeu va și face aceasta. Ea crede promisiunea Domnului: „Pământul tremură de mânia lui, și neamurile nu pot suferi urgia lui.“ — Ieremia 10 : 10.

¹⁹ Pavel după ce a arătat la acela, care a clătinat muntele Sinai, unde s'a zidit cortul tipic, așa a vorbit: „Încă odată voi clătina, nu numai pământul dar și cerurile, și atunci va fi înlăturat tot ceea ce dușmănește templul lui Dumnezeu.“ (Evrei 12 : 18-27) Domnul încurajează pe poporul său hărăzit în spirit, că nu mântăp puțină vreme și se desparte de aceasta, și Iehova Dumnezeu va înlătura cu desăvârșire pe dușman și astfel va pierde pe făcătorii de rele. Tot despre acest timp spune Dumnezeu prin gura profetului Isaia: „Du-te poporul meu, intră în odaia ta, și închide ușa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia.“ (Isaia 26 : 20) Prin aceasta iarăși asigură pe poporul său, că este sub ocrotirea lui, atât timp până când execută lucrul în legătură cu templul. Și numai puțin timp să se închidă, până își va manifesta în măsură desăvârșită mânia față de dușman. Cerurile Diavolului sunt clătinate deja, și au căzut pe pământ sau în imediata apropiere a pământului.

²⁰ Această sguduire a început în 1914; și încă ține, și va tot ține, până ce nu va fi înlăturat orice împotrivire față de Domnul și împărăția sa. Acel „cer“ și „pământ“ despre a căror sguduire este vorba, au fost puse față în față, precum și „uscatul“ cu „marea“. Foarte potrivit, „uscatul“ (pământul) închipue pe poporul iubitor de ordine, care cu sinceritate dorește adevărul; acesta mai cuprinde în sine și o mare masă de popor, care s'a învoit cândva să facă voia lui Dumnezeu, dar nu și-a îndeplinit cu credincioșie privilegiile. „Marea“ înseamnă pe poporul necredincios, care în mod organizat se ocupă de treburile lumii rele de azi, îndeosebi pe elementele politice, comerciale și religioase ale lumii, cari iau pe buzele lor numele

lui Dumnezeu și a lui Isus Christos, dar neagă cu desăvârșire pe Domnul. „Marea“ cuprinde în sine și pe „omul fărădelegii“, dușmanii lui Dumnezeu și ai împărăției; aceștia se aseamănă cu marea spumegândă. (Isaia 57 : 20, 21) Când vede rămășița împlinirea acestor lucruri, nu trebuie să se teamă ci trebuie să se bucure, că stă de partea lui Iehova, și cu curaj trebuie să meargă înainte cu vestirea lucrurilor sale cele mari, și cu lauda numelui său.

Sguduirea tuturor națiunilor

²¹ Profetul lui Iehova vorbește după aceea despre clătinarea tuturor națiunilor, și aceasta se referă fără îndoială mai întâi la națiunile „creștine“. Această sguduire trebuie să aibă loc în „ziua Domnului“, și noi trăim acum chiar în acest timp. Ne apropiem de sguduire. Profetul lui Dumnezeu spune: „Voi clătina (sgudui) toate neamurile, comorile tuturor neamurilor vor veni, (va veni acela pe care îl doresc toate neamurile — trad. ung.) și voi umplea de slavă casa aceasta, zice Domnul Oștirilor.“ (Hagai 2 : 7) După războiul mondial națiunile au început dela 1918 încoace să încerce să stabilească pacea și siguranța. Ei s'au prins laolaltă, ca să vindece un cap rănit al fiarei, care a ieșit din mare. (Apocalips 13 : 3) S'au adunat la conferințe, au pregătit convenții de pace, au făcut planuri pentru replătirea datorilor de război, au făcut contracte de desarmare și au început să se simtă în siguranță; așa se apropie de ziua când vor zice: „Pace și siguranță!“ Astăzi încă nu vorbesc pe față că le-a reușit să stabilească o pace generală; când însă vor face aceasta și vor glăsuși pretutindenți despre realizarea păcii generale, atunci va veni asupra lor nenorocirea pe neașteptate. — I Tesaloniceni 5 : 3.

²² Se pare învederat, că Domnul nu va aduce națiunilor pacea după cum doresc ele și nici nu le va întinde siguranță, iar ordinea asemenea nu se va naște din împrejurările create de ele. Sguduirea politică și economică se tot mărește din zi în zi, și în timpul când se scriu aceste rânduri, domnitorii popoarelor sunt în nedumerire, și mizeria poporului tot crește. Pe pământ ține mereu sguduirea națiunilor, cari formează organizația lui Satan, și va tot ținea până la nimicirea completă. Toate așezămintele lui Satan trebuie să se prăbușească și să piară. Apostolul scrie despre această sguduire: „Cuvintele acestea: „încă odată“ arată că schimbarea lucrurilor clădite, adevărat a lucrurilor făcute pentru o vreme, este făcută tocmai ca să rămână în picioare lucrurile cari nu se pot clătina.“ (Evrei 12 : 27) Din aceste cuvinte reesă clar, că în timpul acestor sguduirii nu poate să stea în picioare nimica ci numai aceia, cari sunt sub paza Celui prea înalt și în umbră mâinei Atotputernicului. Aceasta din nou formează o încurajare pentru rămășița lui Dumnezeu.

²³ Nimenea nu cunoaște ziua și ciasul sguduirii depline, Dar desigur numai „puțin timp“ este

până atunci, precum Domnul a prezis aceasta. După rămășița credincioasă a lui Dumnezeu a gătat lucrul de mărturie ce i-a fost încredințat, atunci fără îndoială că va veni sguduirea și pierzarea din urmă. Rămășița s'a desbrăcat de orice frică și și, deacum încolo trebuie să fie curajoasă, și ascultând de poruncile lui Dumnezeu, trebuie să meargă cu curaj înainte, în ciuda dușmanilor și a piedicilor. Se pare lucru cuminte să credem, că atunci când organizația lui Satan în aparență a îngrădit pe poporul Domnului, lupta definitivă va izbucni. Așa stă scris, că pe când toate ramurile organizației lui Satan vor fi adunate împotriva unșilor lui Dumnezeu, rămășița nu va fi stârpită din organizația lui Dumnezeu. „Pentru că atunci Dumnezeu se va pogori în luptă“; și dacă El se avântă în luptă atunci, tot ce i se opune, va fi nimic. (Zaharia 14 : 1—3) Din acestea precum și alte texte vedem, că clasa templului nu se poate clătina și nici nu va fi clătinită.

²⁴ Templul lui Dumnezeu nu va fi înlăturat, și nici dărâmat ca templul lui Solomon. Partea de pe pământ a rămășiței formează o parte a templului, aceasta înseamnă așa dar, partea „ce nu se poate clătina, care va sta“. Aceasta asemenea dovedește că templul va sta spre mărirea lui Dumnezeu. Această dovadă este sprijinită și de următoarea declarație a lui Hagai: „Și voi umplea cu slavă casa aceasta, zice Domnul Oștirilor“. Imprejurarea, că Iehova în acest loc se numește Domnul Oștirilor, arată că umplerea fiului slavă va căsa Domnului ca de pe muntea Sion. Iehova se numește Dumnezeu războiului, care iesu la biruință, iar biruința o dă poporului său. Acela care azi poate stabili prin examinarea de sine, dacă face parte din rămășița Domnului; n'are de ce să se teamă, și se poate bucura motivat. Pe mulți dintre aceștia îi dețin și îi arestează numai pentru motivul, că cu credincioșie pun mărturie pentru numele lui Dumnezeu. Alții sunt judecați la biruri bănești, pe cari le și plătesc numai să scape. De fapt toți banii sunt ai Domnului dar nu este imposibil, că este mai plăcut înaintea Domnului, dacă El poate stabili stăruința; din acest motiv mai bine trebuie suportat închisoarea, decât plata (răscumpărarea) pedepsei. Cel ce umblă din loc în loc și vestește evanghelia împărăției lui Dumnezeu, întrucât o duce oamenilor în formă de tipărituri, aceea o face din supunere față de poruncile lui Dumnezeu, și din acest motiv nu poate să vatemă nici o lege dreaptă, care este aplicată cu dreptate.

²⁵ Servii lui Satan, preoții și asociații lor, adeseori dețin și bagă la închisoare pe unii dintre acești martori credincioși, pe motivul, că prin faptul că duc poporului evanghelia împărăției, „calcă legea repaosului duminecal“. Preoții trebuie să știe că cu aceasta săvârșesc nelegiuire. În America Dumineca este ziua pe care o folosesc îndeosebi pentru vestirea cuvântului lui Dumnezeu. Iar dacă cineva se ocupă Dumineca cu vesti-

cea evangheliei, prin aceea că duce la popor cărțile ce conțin evanghelia, prin aceasta numai bine face, dar rău nu face nimănui.

²⁷ Preoții nu-și prea dau silința, ca să nu defaime Dumnezeu numele lui Dumnezeu. Aceasta o dovedește purtarea lor ogoistă. Ei numai la aceea se silesc, ca să țină departe adevărul dela popor. Și Samaritenii au căutat să împiedece zidirea templului. Antitipurile lor, mai cu seamă aceia, cari au fost cândva luminați de adevăr, dar mai târziu au devenit fărădelege, se silesc la aceea, ca să împiedece rămășița în lucrul lor în legătură cu templul antitipic. Nimenea să nu se teamă de ceace fac sau ar putea să facă acești călcători de lege. Fiți curajoși, nu vă temeți, grăbiți-vă, pentrucă „Eu sunt cu voi, zice Domnul Oștirilor.“ Nici un membru al rămășiței să nu fie îngăduitor față de organizația dușmană, să nu slăbească întru vestirea evangheliei, ca prin aceasta să ocolească pedepsele ce ar veni asupra lui din partea organizației lui Satan. Această dușmănie Domnul o permite într'un anumit scop bun. Acuma încă nu vedem clar, pentruce permite aceasta, dar faptul că nu înlătură atacurile dușmanului, dovedește îndeajuns, că prin aceasta urmărește un scop bun. Probabil că prin aceasta Domnul are de scop, ca prin persecuțiunile bine chibzuite, dușmanul — convins că le face față de aceia, cari în numele lui Dumnezeu se nizuiesc la lucruri bune — își pregătește judecata.

²⁸ Poporul lui Dumnezeu luptă lupta cea mai mare dintre toate câte s'au dat pe pământ, este privilegiul lor ca lupta aceasta s'o împingă până la porți. Nimenea să nu fie aspru față de împotrivitori, nici să fie obraznic sau să se poarte nepotrivit, deoarece o astfel de purtare nu este plăcută înaintea Domnului, și ar îngreuna numai sarcina acelora, cari și așa sunt destul de îngreunați. Când ne întălim cu împotrivirea unor indivizi, cari ar căuta să opreasca lucrul, atunci liniștit, cu curaj și hotărît cam asemenea celor ce urmaeză trebuie vorbit:

²⁹ „Mă rog, eu nu fac nimănui nici un rău, ci numai bine fac eu toți aceia, cari vreau să mă asculte. Nu urmăresc scopuri comerciale sau de câștig, astfel nici nu săvârșesc călcare de lege industrială sau administrativă. Eu vestesc de bună voie evanghelia împărăției lui Dumnezeu, pentrucă Dumnezeu a poruncit, ca să se facă lucrul acesta întru mărirea numelui său și spre binele omenirii. Dacă dumneata mă împiedeci în lucrul meu, pentru aceasta nu mi-e, ci Atotputernicului Dumnezeu trebuie să-i dai seamă. Împărăția lui o sosit. Se apropie o mare sguđuire, și Dumnezeu voiește, ba chiar a poruncit ca să se pună mărturie înaintea poporului despre acest fapt. Pentru aceasta nici să nu probeze cineva să împiedece lucrul acesta, deoarece în caz că încearcă să facă aceasta, toată răspunderea va suporta-o el.“

³⁰ Dacă vă veți purta astfel, veți fi martori ai numelui lui Dumnezeu, chiar dacă se întâmplă în

urma ei orice. Rămășița să se încreadă în Domnul Oștirilor; El este cu mult mai puternic decât toți dușmanii noștri.

„Dorința tuturor popoarelor“.

³¹ Profetul vorbește după aceea despre aceea că după sguđuirea neamurilor va urma „dorința tuturor popoarelor“. Diferiți traducători au păreri deosebite despre Hagai 2 : 7. Unii în modul următor traduc textul din chestie: „Lucrurile cele mai scumpe ale tuturor neamurilor vor veni“. (Trad. germ. Elberfeld) „Va veni cel mai prețuit al tuturor popoarelor.“ (Trad. Paralel) „Comorile tuturor neamurilor vor veni.“ (Cornilescu) Aceste traduceri nu prea acopăr realitatea, și anume din motivele sus arătate.

³² O altă traducere zice: „Și va veni mângăierea tuturor neamurilor.“ (Trad. Luther) „Va veni bucuria (ceaiace încântă) tuturor neamurilor.“ (Trad. engl. Rotherham) „Va veni cel dorit de toate popoarele.“ (Trad. ung. Karoli) Aceste traduceri totuși mai bine se apropie de realitate, și mai bine se unesc cu cugetarea altor citatet. „Cele mai prețioase lucruri ale tuturor națiunilor“, „comorile națiunilor“ și alte traduceri asemenea, pentru aceea nu exprimă potrivit cugetarea, deoarece scumpețurile și lucrurile prețioase ale națiunilor nicidecum nu pot contribui cu nimic la slăvirea casei Domnului, pentrucă în înțelesul textului: imediat după sguđuire trebuie să urmeze umplerea cu slavă a casei Domnului. Iar aceasta este aceea, care cu „venirea“ lui trebuie să umple casa cu slavă. În timpul Armagedonului atât de tare vor fi clătinate, toate popoarele, încât vor fi sfărmate complet; prin urmare aceștia nu pot duce în casa Domnului nimic prețios. Afară de aceasta, slava aceasta — după cum se vede — trebuie să se înceapă înainte de sguđuirea definitivă a Armagedonului. Aceste popoare nici nu pot să reprezinte pe elementele stăpânitoare ale popoarelor, deoarece stăpânitorii popoarelor doresc niște lucruri foarte egoiste. Sub neamurile din chestie trebuie să înțelegem omenirea de pe pământ.

³³ Unde va veni acest „dorit de toate neamurile“? Din text și legătura lui se vede lămurit, că în templu va veni. Traducerea engleză Leeser sprijinește cugetarea aceasta, deoarece spune, că „aici va veni“. Aceasta o sprijinește și traducerea engleză Rotherham, când zice: „Se va împlini dorința tuturor neamurilor“, anume în templu. Dupăce Domnul Isus Christos a terminat pregătirea drumului înaintea lui Iehova, deodată a apărut în templul său la 1918. Cam cu patru ani mai înainte de acest timp a luat început sguđuirea (clătinarea) națiunilor; și aceasta ține mereu. Isus Christos, este solul sau „solul legământului, pe care-l doriți“. Prin urmare în primul rând Isus Christos, capul corporațiunii lui Christos trebuie să fie acela, „pe care-l doresc toate popoarele“. El este odorul tuturor neamurilor, îndată

ce-l vor recunoaște; deoarece El este înlocuitorul lui Dumnezeu. Isus Christos a venit la templu ca viceregele lui Iehova. El este „sămânța promisiunii“, dorința tuturor neamurilor, chiar și dacă nu-l cunosc. Despre dânsul citim: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta.“ — I Moise 22 : 18.

³⁴ Popoarele iubitoare de ordine ale lumii intrădevăr doresc venirea lui Messia a Mântuitorului, dar în urma orbirii cauzate de Satan, ei nu-l pot recunoaște. Poporul a fost ținut în întunec în privința aceluia pe care-l doresc, de organizația lui Satan, care este stăpânită de cel rău. Aceasta este întărită și de următoarea declarație a apostolului: „Deaceea și firea (toată creațiunea) așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu.“ (Romani 8 : 19) Azi fără îndoială există mai multe milioane de oameni în fiecare națiune, cari dacă ar putea recunoaște pe marele Messia și slujba sa, cu bucurie l-ar saluta. Chiar la începutul istoriei omenirii Dumnezeu a lăsat să se scrie următoarea profeție: „Până ce va veni Șilo, și aceluia îi vor da popoarele ascultare.“ (I Moise 49 : 10) Aceea este sigur, că îndată ce templul va fi complet, și Șilo marele prinț al păcii a sosit și s'a arătat lumii, Dumnezeu își va manifesta mila și harul său față de popoarele pământului... Că aceasta va veni după terminarea templului se poate înțelege din următoarea declarație a profetului din Cântăciunile de bucurie neamurilor, pe care poporul său, că El răsbuna sângele servilor săi, și răsbunarea o va întoarce asupra neamurilor, săi și să vină îndura de pământul său și de poporul său. — I Moise 32 : 43.

³⁵ Impărăția de sub Christos va aduce dorința sinceră a omenirii precum și lucrurile scumpe ca viața, libertatea și fericirea. Christos este dorința cea mai arzătoare a tuturor popoarelor și venirea lui o doresc. Popoarele din lume se chină în mizerie și necaz, așteaptă eliberarea prin Christos, cu toată nădejde și nici nu știu și nici nu înțeleg cum îi va scăpa. Urmașii credincioși ai lui Christos cu sinceritate au dorit venirea lui și în 1918 a venit la templul acela, pe care l-au dorit, și zidește class templului. Înainte ca poporul să poată vedea, înțelege și să primească binecuvântările, rămășița trebuie să meargă la popor și să vestească adevărul spre mărturia tuturor neamurilor. Atenția oamenilor trebuie îndreptată asupra faptului, că Christos este prezent în templul său, și că este acela, pe care îl doresc toate neamurile. Poporul trebuie să aibă cunoștință despre aceasta.

³⁶ Casa lui Dumnezeu formează dorința tuturor neamurilor, și capul acestei case este Isus Christos. El a venit deja și strânge la sine toate membrele casei sale. Cel dintâi lucru al său pe care l'a făcut după venirea la templul său, a fost ca să trezească pe credincioșii, cari au adormit în credinșie în legământul pentru împărăție. Acela care moare în Domnul, acuma într'o clipeală de ochi va fi schimbat; și astfel în sfârșit membrele rămă-

șiței de pe pământ vor fi ridicați ca niște părți a bisericii glorioase a lui Dumnezeu. Prin terminarea clasei templului, și venirea va fi gata, și după aceasta „se vor arăta fiii lui Dumnezeu“, și aceasta va forma admirarea sau scumpetea tuturor celor, cari iubesc dreptatea.

³⁷ Clătinarea „cerului“ a „pământului“, a „mării“, și a „uscatului“ a început în 1914; în 1918 a sosit la templu dorința tuturor neamurilor; și acest fapt a fost recunoscut mai întâi de rămășiță, și ea se bucură de aceasta. Națiunile cari compun organizația lui Satan se unesc la realizarea unei astfel de stări, care cred ei, ar asigura pacea eternă, dar imediat după aceasta va veni o altă sguduire. În timpul păcii aparente rămășița credincioasă cu bucurie merge înainte, având convingerea că Domnul a sosit la templu, și vestește omenirii solia că Iehova este Dumnezeu, Isus Christos este regele, care formează dorința tuturor neamurilor. Aceasta este partea lor în lucrul templului, și dușmanul cu desperare caută să-i împiedece în lucrul lor, dar Dumnezeu îi ocrotește și ei stau neclintiți. Pe când organizația lui Satan va fi nimicită pe deplin, și orbirea omenirii va fi înlăturată complet, și numele și cuvântul lui Dumnezeu va fi curățit pentru totdeauna. Când templul (biserica) va fi gătată, omenirea va vedea, că Christos este acela, pe care l-au așteptat de atâtea vreme, și tot în acest timp vine eliberarea și binecuvântarea lor. — Intre Dumnezeu și omenire, templul lui Dumnezeu formează biroul de mijlocire, la acest birou trebuie să vină omenirea, ca să primească binecuvântările. Despre această casă gătită a lui Dumnezeu e scris în mod profetic: „Căci casa mea se va numi: Casa de rugăciune pentru toate popoarele“ — Isaia 56 : 7.

³⁸ Pe când templul va fi sfârșit, atunci se vor împlini următoarele profeții și Domnul arată acuma cu îndurare poporului său, că aceasta se va întâmpla în timp scurt. (Isaia 42 : 9) „Aduce-și vor aminte și se vor întoarce către Iehova toate marginile pământului și se vor închina înaintea ta toate neamurile popoarelor.“ (Psalm 22 : 28) Atunci „toate neamurile îl vor servi... cu El se vor binecuvânta unii pe alții, și toate neamurile îl vor numi fericit.“ (Psalm 72 : 11, 17) „Lăudați pe Domnul voi toate popoarele! Laude-l toate neamurile!“ (Psalm 117 : 1) „Și popoare cari nu te cunoșteau, vor veni la lumina ta.“ (Isaia 60 : 5) „Atunci popoarele se vor binecuvânta într'insul, și se vor lăuda într'insul.“ — Ieremia 4 : 2.

³⁹ În profeția următoare numele „iudeu“ închipue pe clasa templului, pe Christos și membrele corpului său, deoarece aceasta laudă pe Iehova în organizația sa, și organizația aceasta este închipuită prin Ierusalim. Citim: „Da popoare multe și națiuni puternice vor veni să caute în Ierusalim pe Iehova Dumnezeuul Oștirilor, și să se roage lui Iehova. Așa zice Iehova Dumnezeuul Oștirilor: În zilele acelea vor apuca zece bărbați din toate limbile popoarelor, da vor apuca colțul vestimân-

tului unui iudeu, zicând: Să mergem împreună cu voi; căci am auzit, că cu voi este Dumnezeu." — Zaharia 8 : 22, 23.

„Atunci numele lui Dumnezeu va fi înălțat. „Căci dela răsăritul soarelui și până la apusul său mare este numele meu între popoare, și în toate locurile se aduce tămâie numelui meu, și daruri curate; căci mare este numele meu între popoare zice Iehova, Dumnezeuul Oștirilor.“ — Maleahi 1 : 11.

Mărirea (slava) lui

„Obiectul din chestie este numele lui Iehova. Acesta trebuie să se slăvească, și această slavă a lui Dumnezeu, după cum spune profetul va fi pe casa lui: „Și voi umplea cu slavă casa aceasta.“ Să luăm seamă la declarația aceasta, care urmează după rezidirea templului. De când Domnul a sosit la templul său și adună la sine pe ai săi, slavă Domnului a apărut asupra templului său, ceea ce clasa templului începe să și vadă. „Căci mărirea Iehova a răsărit asupra ta... mărirea să se va arăta asupra ta.“ (Isaia 60 : 1, 2) Templul constituit pe casa lui Dumnezeu și locul acela, unde va locui; clasa templului este aceea, care execută ordinele sale. Pentru aceasta umple slava lui casa.

„Biblia nu conține nici o însemnare cu privire la aceea, că templul lui Zorobabel a fost umplut de slavă lui Dumnezeu la sfințirea lui sau după aceea. Acest text se referă precum se vede la templul antitipic. Când Isus Christos a venit la templul său, afunzi a început să umple slava casa Domnului. (Isaia 6 : 1—4) Domnul Isus tot la această slavă se referă, când zice: „Aceasta zise Isaia, pentru că mărirea lui și vorbi despre dânsul.“ — Ioan 12 : 41.

„Deoarece „ziua Domnului“ este deja aici, și terminarea templului este aproape, profetia spune spre încurajarea rămășiței: „In ziua aceea Iehova Dumnezeuul Oștirilor, va fi cunună frumoasă și diademă măreată pentru rămășița poporului său.“ (Isaia 28 : 5; Apocalips 15 : 8) „Fumul“ amintit în citatul din urmă închipue prezența minuată a lui Dumnezeu în templul său. Această mărire a lui Dumnezeu va tot crește până când va umple întreaga casă cu strălucirea ei. La timpul hotărât popoarele vor veni la templu și vor vedea slava lui Dumnezeu în casa lui. „Și iată mărirea Dumnezeului lui Izrael venea pe drumul despre răsărit și vocea sa era vuetel de ape multe; și strălucea pământul de mărirea lui. Și viziunea ce am văzut-o semăna cu viziunea ce am văzut-o când am venit să slăvesc cetatea; și aceasta viziune semăna cu viziunea ce am văzut-o la râul Chebar; și am căzut peste fața mea. Și mărirea lui Iehova a intrat în casă pe drumul porții ce căuta spre răsărit. Și m'a sculat spiritul și m'a dus în curtea dinlăuntru; și iată casa era plină de mărirea lui Iehova.“ — Ezechiel 43 : 2—5.

„Iehova a voit să facă de cunoscut poporului lui Iuda, că va fi cu dânsii la zidirea templului și lucrul lor nu va fi zadarnic, dacă au încredere necondiționată în El. Pentru aceasta a zis prin

profetul său următoarele: „Al meu este argintul și al meu este aurul, zice Domnul Oștirilor.“ (Hagai 2 : 8) Ziditorul templului antitipic este Iehova. În aceasta Isus Christos este reprezentantul său principal; cu toate acestea lucrează sub conducerea lui Iehova. Așa dar Dumnezeu voiește să dea în știre poporului său, că El poartă răspunderea pentru templu, și după ce a început lucrul bun, la timpul său și spre mărirea sa îl va și sfârși. „Argintul“ și „aurul“ amintit de profet trebuie să-l înțelegem și literal și spiritual. Toate sunt ale lui Dumnezeu. Unii au voit să zidească ei singuri casa lui Dumnezeu; dar aceasta nu le-a reușit. Iar alții au susținut, că Dumnezeu a încredințat unui singur om toate acelea adevăruri, cari au venit la lumină în legătură cu zidirea casei Domnului; dar aceștia n'au avut dreptate în privința aceasta, și deoarece prin aceasta au căutat să preamărescă mai mult pe creatură, pe om, și nu pe Dumnezeu, au ajuns în necaz.

„Adevărul este asemănat cu argintul, care „curățit curge pe pământ, curățit de șapte ori. Adevărul ca și tot argintul de pe pământ este al lui Iehova Dumnezeu, ce-l dă la timpul său poporului său spre încurajare. Adevărul nu oamenii îl curățesc deoarece adevărul nu este al oamenilor. Aceasta o face Dumnezeu, și o face la timpul său prin reprezentantul său principal și executorul hotărârilor sale. (Maleahi 3 : 3) Iehova arată celorlora, cari au încheiat legământ pentru facerea voiei sale, că tezaurele închipuite prin „aur“ numai prin servicii credincios se pot câștiga, și acest serviciu va aduce asupra lor încercări înfocate și defaimă. (Apocalips 3 : 18) La zidirea templului lui Dumnezeu numai așa poate cineva lua parte, dacă cu sânguință luăm parte la serviciul Domnului după cum se prezintă ocaziile. Nimenea să nu se amăgească sau să se lase amăgit de astfel de presupuneri, că în această zi a luptei poate să rămână în linișe și lenevie, și totuși să poată fi privit de Dumnezeu ca un membru al rămășiței.

„Banii de lipsă pentru executarea lucrului Domnului nu totdeauna se pare că ar fi la mână; și cel lipsit de credință din acest motiv poate să se teamă, că prin aceasta lucrul va fi împiedecat. Dumnezeu însă vrea să facă poporului său de cunoscut, că lucrul său niciodată nu va înceta din pricina lipsei de bani, deoarece toți banii sunt ai lui, și deoarece zidirea templului este lucrul său. Cei ce își folosesc banii pentru lucrul Domnului, pot și pretui că aceasta formează un adevărat privilegiu pe seama dânsilor, și numai aceia fac aceasta, cari iubesc pe Dumnezeu. Rămășița lui Izrael întoarsă din Babilon, desigur a fost foarte săracă, și din aceasta pricină i-a încurajat Dumnezeu, ca să nu se teamă pentru sărăcia lor materială. Poporul lui Dumnezeu și aztăzi este sărac ca și Evreii din timpul acela, anume în privința bunurilor materiale. Vede dărâmarea stării financiare a lumii, multele gloate fără lucru și creșterea mizeriei; și unii poate așa se cugetă că după aceasta nici nu

pot să servească, sau că lucrul este deja pe sfârșite. Inșă în privința acestor lucruri să nu fie nimeni îngrijorat. Lucrul Domnului va înainta pentru că trebuie să meargă înainte, până când se va termina în spre mărirea lui Dumnezeu.

47. După aceea Dumnezeu a mai zis următoarele acelor, cari au depus temelia templului din Ierusalim: „Slava acestei case din urmă va fi mai mare decât slava celei dintâi, zice Domnul Oștirilor.“ Aceasta s'a declarat desigur pentru încurajarea lucrătorilor. Din aceasta știe rămășița că templul lui Dumnezeu nu peste mult va fi gata și frumșeța și slava acestuia va întrece pe a tuturor zidurilor de până acuma. Rămășița lui Izrael nu trebuia să se descurajeze când a văzut templul început, pentru că Dumnezeu a încurajat-o că din acel slab început va ridica o zidire măreață. Pe când azi membrele rămășiței se uită unii la alții reciproc, ei deasemenea nu mult văd. Ei văd că numărul lucrătorilor harnici este foarte mic, ba chiar devine din ce în ce mai mic; ei văd că mai mulți din aceia, cari se susțineau odată că sunt ai Domnului, îi atacă în lucrarea lor; și aceasta poate să descurajeze pe cei slabi. Iehova acuma vrea să deie în știre acestora, că dacă pășesc credința lor în Dumnezeu, vor vedea, că templul antitipic va fi gătat și va fi cu mult mai măreț decât cel simbolic. Templul acesta se zidește de Dumnezeu; și îl va face loc de adunare pentru sine și pentru alții, cari se vor împăca pe deplin cu El, și doresc să trăiască.

48. Iehova nu încetează să reverse binecuvântările sale îndurate peste rămășița. În timp ce mânia dușmanului crește și dovedește împotrivire mai infocată față de poporul său, tot mai frumos strălucește lumina sa asupra cuvântului său, tot mai bine luminează pe rămășița și îi împărtășește de vedenie mai clară cu privire la îngrijirea lui Dumnezeu pentru păzirea și ocrotirea lor. Încă puțin timp și lupta este sfârșită, aceasta o garantează rămășiței. Încă puțin timp trebuie și numele lui Dumnezeu va fi curățit, și clasa templului îl va vedea pe Iehova Dumnezeu în lumina deplină a măreției sale. Rămășița încă mult trebuie să lucreze, și de acum încolo trebuie să se nutrească din cuvântul lui Dumnezeu, și serviciul său trebuie să-l facă în măsura ocaziilor ce se prezintă.

(Urmează)

Templul său

„În locul acesta voi da pacea, zice Domnul Oștirilor.“ — Hagai 2 : 9.

Partea III-a

IHOVA și-a exprimat scopul ca să întărească pacea în univers. Aceasta ne asigură o garanție sigură, că aceasta se va și realiza. Pace adevărată nici nu se poate aștepta, până când mai sunt nelegiuții. Dumnezeu și-a exprimat scopul, că va stârpi pe cei nelegiuți; iar după aceea vine pace. Iehova vestește război împotriva lui Satan,

Întrebări pentru studiul berean

1. Ce învățătură se cuprinde în însemnarea zilelor, lunilor și a anilor în legătură cu mai multe profetii importante?
- 2, 3. De cine a sunat vestirea lui Dumnezeu prin Hagai? Când a fost transmisă? Explică însemnătatea împrejurărilor!
- 4, 5. Fă asemănare între templul lui Zorobabel și cel al lui Solomon în privința a) așezării, b) a slavei lor! Ce au închipuit templele? Ce mare învățătură este în această pentru timpul din prezent?
- 6, 7. Explică ce trebuie să înțelegem sub Hagai 2 : 3!
- 8, 9. Pe ce bază alege Dumnezeu pe lucrători pentru lucrul său, după cum arată Scriptura? Cum fi întărește în privința ducerii la îndeplinire a scopurilor sale?
- 10, 11. Cum se poate câștiga aprobarea lui Dumnezeu în înțelesul Romani 4 : 20?
- 12-14. Fă dovada, că îndemnul revistei pentru lucrul și activitate corespund necondiționat cu Scriptura și din acest motiv sunt potrivite!
- 15-17. Ce post ocupă, și ce activitate desfășură Societatea Turnul de Veghere, Bibliei și Tractate? Cum trebuie aplicată, și ce formează împlinirea următoarei declarații a lui Dumnezeu: „Eu sunt cu voi!“? Cum s'a împlinit prezența Domnului între rămășița în înțelesul Zaharia 4 : 6?
- 18-20. Când și cum se împlinesc Hagai 2 : 6 și Evrei 3 : 12-17? În legătură cu aceasta despre ce asigură Dumnezeu pe poporul său?
- 21-24. Explică când și cum se împlinește Hagai 2 : 7? Înfruntă care este datorința și privilegiul rămășiței? Ce lucruri nu se pot clătina? Pentru ce se numesc aceste lucruri ce nu se pot clătina?
- 25-27. Ce a închipuit împotrivirea Samaritenilor față de templul lui Zorobabel? Cum se potrivește în această legătură Hagai 2 : 4 asupra prezentului?
- 28-30. Cum trebuie să ne purtăm și să procedăm în caz că suntem atacați? Pentru ce așa?
- 31-34. Ce este dorința tuturor neamurilor, despre care vorbește versetul 7? „Vine“ unde? Cum?
- 35-37. În ce măsură și cum a venit deja acest „dorit“ la rămășiță? Ce formează în această privilegiul rămășiței?
- 38-40. Citează texte din cari reeșă, cum se vor surora popoarele de pe pământ de îngrijirea de mijlocire, ce se va deschide după terminarea templului?
- 41-43. Demonstrează timpul și modul împlinirii versetului următor: „Și voi umplea cu slavă casa aceasta.“
- 44-46. Pentru ce spune aici Iehova: „Al meu este argintul și al meu este aurul“? Ce îndemnată Apocalips 3 : 18 acelor, cari vreau să se îmbogățească în adevăratul înțeles al cuvântului? Cum se pot câștiga astfel de bogății?
47. Ce învățătură și încurajare este pe seama poporulului lui Dumnezeu în aceea, că „slava casei din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi.“?
48. Ce poate aștepta rămășița din partea dușmanului? Cât de îndurat s'a îngrijit Iehova în privința aceasta de poporul său? Ce formează într'acest timp privilegiul și bucuria cea mare a celor credincioși?

W. T. din 15. Februarie 1931.

care se luptă împotriva celor nelegiuiți. Pe Isus Christos l-a denumit de comandantul suprem al oastei sale; și la timpul hotărît Christos are să conducă la biruință oastea, ca să poată veni pacea vecinică.

* Omenirea a fost secătuită de războaie. Elementele stăpânitoare, elementele vizibile ale organizației lui Satan, au pus la cale mai multe războaie, și în urma acestora poporul de rând mult a trebuit să sufere. Acum și stăpânitorii pământești încep să vadă, că popul de rând s'a îndestulat de atâta vărsare de sânge, și pentru aceasta cu desperare caută o unealtă pentru întărirea păcii. Inșă aceste încercări ale lor toate vor da greș. Chiar înaintea războiului mondial obișnuiau preoții să declare înaintea asociațiilor lor, stăpânitorii, cele ce urmează: „De acum încolo nu vor mai fi războaie, pentrucă noi prezicem, că pacea lumii nu se poate conturba.“ Cu toate acestea războiul a izbucnit, și a făcut un ravagiu teribil între omenire. Atunci mulți au avut părerea, că acești preoți sunt profeti mincinoși; și au și avut dreptate.

3. Când au înființat Liga Națiunilor, domnitorii națiunilor au vestit, că afulsesc războiul, și vor înființa o pace sigură. Cei mai aprigi propovăduitori ai Ligii Națiunilor au fost preoții, și cu fătărie și cuvinte evlavioase au declarat, că „Liga Națiunilor este expresiunea politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ.“ In privința această au vorbit și niste profeti mincinoși, acum inșă dintre asociații lor atât stăpânitorii cât și poporul de rând începe să observe, că acești preoți într adevăr au fost niste profeti mincinoși. Ei tin multe conferințe de desarmare, concep niste contracte, pe baza cărora națiunile se obligă să trăiască în pace una cu alta. In aceste conferințe de pace „profetul mincinos“ amintit în Apocalips duce rolul cel mai important, și cu cuvinte umflate promite, că ce multe lucruri va realiza în scurt timp. Intretimp se ridică iarăș profeti mincinoși și profetează: „Pace! Pace! și pace nicăiri.“ (Ieremia 6 : 14) Se poate presupune, că reprezentanții lui Satan și aceia, pe cari îi mai pot amăgi și conduce de răș, împreună vor glăsuți nu peste mult: „Pace și siguranță“, și atunci dintr'odată va veni asupra lor strămtorarea, deoarece Domnul a declarat, că o astfel de nimicire are să vină peste dânșii.

4. In ceruri acuma este pace; inșă mai întâi a trebuit să aibă loc în cer un rășboi, și numai după aceea a urmat pacea. (Apocalips 12 : 7—10) Nici pe pământ nu putem aștepta pace înainte de ce Domnul va stărpi pe cei nelegiuiți. Aceasta o va face, El prin reprezentantul său prim, capul clasei templului. După terminarea templului din Ierusalim, Dumnezeu a declarat următoarele prin profetul său: „Și în locul acesta voi da pace, zice Domnul Oștirilor.“ Aceasta profecie se referă fără îndoială la timpul, când vine Șilo (Printul păcii) și toate treburile pământului vor ajunge sub controlul Printului păcii.

5. Unul dintre titlurile, pe care le-a dat Dumnezeu executorului său suprem, este și „Printul păcii“, și pacea asigurată de El nu va avea sfârșit niciodată. Până atunci nu va domni pace deplină între poporul lui Dumnezeu, până când nu va stărpi Printul păcii pe cel rău. „El este solul păcii, pacea noastră.“ „Voi nimici carăle de rășboi din Efraim, și caii din Ierusalim și arcurile de rășboi vor fi nimicite. El va vesti neamurilor pacea, și va stăpâni dela o mare la cealaltă și dela râul Eufrat până la marginile pământului.“ (Zaharia 9 : 10) Națiunile atunci vor lua seama că El, anume Printul păcii este dorința lor arzătoare, care a venit, și cei cari vor căuta să trăiască după dreptate, se vor bucura de bunăstare și pace. Un traducător așa traduce Hagai 2 : 9: „In acest loc voi da prosperitate. — Pace durabilă le va deschide drumul, ca puterile lor să le folosească în-serviciul adevărului, și lucrul lor Dumnezeu îl va bincuvânta cu prosperitate. Va veni bunăstare peste ei, dacă din inimă curată se vor întoarce la Dumnezeu cu ajutorul templului lui Dumnezeu.

6. Cel ce iubește pe Dumnezeu nici o clipă să nu se lase amăgit, că vre-o instituție oareșcare omească de pe pământ poate să aducă pace. Chiar și numai simpatia față de năzuințele de pace ale lumii este împotriva căii și voinței lui Dumnezeu. Nici Liga Națiunilor, și nici o altă instituție omească nu poate stabili pacea și bunăstarea între omenire, deoarece Dumnezeu a hotărît astfel. Numai pe calea croită de Dumnezeu poate să se facă pace între Dumnezeu și om, om și om, om și fiară. Calea ce duce la aceasta pace, după cum Dumnezeu a declarat lămurit — duce prin templul său.

7. După trei luni și douăzeci și patru de zile, după ce Hagai a început să profetească, iarăș a stat înaintea conducătorilor și a poporului și a vorbit către dânșii pe baza autorizațiunei primite dela Dumnezeu. „In a douăzeci și patra zi a lunii a noua, în anul al doilea al lui Darius, cuvântul Domnului a vorbit prin profetul Hagai.“ (Hagai 2 : 10) Acest timp corespunde cu luna Decembrie a noastră, și în Palestina atunci a început timpul ploios. Ezra tot în acest timp a profetit și a arătat, că atunci a început în țară anotimpul ploios. „Toți bărbații lui Iuda și Beniamin s'au strâns la Ierusalim în trei zile. Era a douăzecea zi a lunii a noua. Tot poporul stătea pe locul deschis înaintea casei Domnului tremurând din pricina împrejurării aceleia și de ploaie... dar poporul este în mare număr, vremea este ploioasă...“ — Ezra 10 : 9, 13.

8. Profetul Hagai se pare că tot în acest timp a profetit. Din vorbirea profetului pe care a ținut-o reeșă, că acesta a fost un timp potrivit pentru aceea, ca să se cugete bine asupra purtării și îngrijirii Domnului, față de poporul său. Temelia templului pe care trebuiau să-l rezidească, atunci au gătat-o. Zidirea templului a înaintat cu sârguință, și Evreii n'au suferit ca ispititori lor să-i împiedece în lucru. Dumnezeu a voit

să demonstreze, că credința rămășiței, ce au dovedit-o cu serioșitatea cu care s'au pus pe lucru este pe placul lui, și aceasta le-a dat-o în știre prin aceea, că iarăș a trimis la dâșii pe Hagai, ca să le profetească spre încurajarea lor.

* Iehova mai întâi a pus o întrebare preoților prin profetul său, ca să răspundă la aceea din ceea ce au învățat din lege și să spună ce este sfânt și ce este necurat. Dumnezeu a dat Evreilor legea cu porunca, ca preoții „să facă deosebire între ce este sfânt și nesfânt, ce este curat și necurat.” (III Moise 10 : 10) Cu ocazia aceasta Hagai a invitat pe preoți, ca să explice legile poporului.

¹⁰ Așa este de lipsă și aztăzi, ca poporul lui Dumnezeu să fie învățat din lege, și legea lui Dumnezeu este voința sa pe care a arătat-o, declarația lui cu privire la aceea, că ce este sfânt și ce nu, ce este curat și ce nu înaintea Domnului. Părerea greșită despre sfințenie pe mulți i-a dus la rătăcire și cădere. De pildă mulți nu recunosc că Satan are o organizație puternică, că luptă împotriva lui Dumnezeu, și în această necunoștință a lor nu încunjură lucrurile necurate (imorale). Cu ocazia aceea, Hagai s'a înfățișat înaintea poporului și le-a comunicat din îndrumare, lui Dumnezeu: „Așa vorbește Domnul Oștirilor: Pune preoților următoarea întrebare asupra legii: „Dacă poartă cineva în poală haina sa de carne sfântă și atinge cu haina sa pâine, bucate fierți, vin, untdelemn, sau o mâncare odărească, lucrurile acestea vor fi sfințite?” Preoții au răspuns: Nu! Hagai 2 : 11, 12.

Această profecie acută își găsește aplicarea. Dacă preoții bisericii catolice ar susține, că pricântări și alte ceremonii secrete ar putea să schimbe în ziua de vineri carnea de vită în pește sau pasere, prin aceasta numai pe ei înșiși se amăgesc, ca astfel să adeverească postul obligator pe ziua de vineri, inventat de dâșii. Prin aceasta ar susține că au astfel de putere, pe care nu o au. În această asemănare chiar între poporul ce se numește al lui Dumnezeu sunt unii, cari au făcut legământ cu Dumnezeu, dar persoana lor proprie o țin atât de importantă, că susțin, că toată hrană spirituală, pe care ei o ating, sau orice lucru la care ei iau parte, trebuie să fie sfinte în urma virtuților lor personale. Aceștia se privesc prea important și caută să se mândrească cu astfel de puteri și virtuți, de cari nu au parte; și deoarece aceștia lucrează împotriva voinței lui Dumnezeu făcută cunoscută, sunt nelegiuți. Ei nu poartă haina preotească de nuntă. Aceasta se referă la clasa aceea, care susțin că este în adevăr, dar lucrează pe calea aleasă de ea, și după părerea lor lucrul principal trebuie să steie din aceea, ca să facă sfinți din ei înșiși, din care cauză orice prinde în mână, sau orice face, este sfânt.

¹² Preoții au răspuns potrivit la întrebarea lui Hagai; și din aceasta poporul de acuma al lui Dumnezeu ar trebui să învețe, că nici o jertfă pe care cineva poate s'o aducă Domnului, și nici un lucru, pe care îl face vre'o creatură, nu are nici un merit

și de orice lucru să se atingă creatura, el nu poate sfinți lucrul acela. A lua parte la serviciul Domnului este cel mai mare privilegiu, dar Dumnezeu n'are lipsă de nici unul dintre noi pentru serviciul său. Nimenea să nu se creadă atât de important, că poate să lucreze și fără lege, chiar și dacă o face în numele Domnului, și să nu creadă că Domnul are plăcere în astfel de lucru. Imprejurarea aceea, că cineva susține, că tot ceea ce face, o face „pentru Domnul”, nicidecum nu face prin aceasta ca lucrul său să fie bine primit. Când apostolul spune: „Orice faceți, să faceți ca și cum ați face Domnului și nu oamenilor”, prin aceasta s'a cugețat fără îndoială la aceea, că lucrul să'l facem așa după cum ne prescrie Dumnezeu și nu cum ar face oamenii, și să-l facem cu bucurie și spre mărirea lui Dumnezeu. Dela clasa templului în timp ce execută lucrul său se cere, ca să asculte de Domnul, și această supunere este mai plăcută decât orice jertfă, pe care oamenii pot să o pregătească sau să o aducă. Deci examinarea pe care preoții din timpul lui Hagai au trebuit să o supoarte s'a întâmplat în spre binele poporului lui Dumnezeu din timpul de față.

¹³ Hagai, profetul lui Dumnezeu a mers și mai departe cu examinarea preoților și a aziș. „Dacă se atinge cineva, spurcat prin atingerea de un trup mort, de toate aceste lucruri vor fi oare ele spurcate?” Preoții au răspuns: Vor fi spurcate! (versetul 13). Această dovedește că creatura n'are în sine astfel de merit, pe care l-ar putea oferi Creatorului. Membrelă, adunării cari compun ordinul preoțesc de acuma, odinioară erau cadavrele, năcătelor și ale faradelegilor, de natura „mânișei”, ca și „ceialaltă”, deci erau „necurați” dela natură. Dacă cineva devine un urmaș al lui Christos, nicidecum nu ajunge în situația, ca datorită „caracterului său minunat” sau a ceva alt merit al său, să poată face sfânt pe seama Domnului orice lucru de care se atinge; chiar contrarul acesteia este dreptatea. Deoarece creatura este cadavru dela natură și se află într'o stare necurată, ar face necurate, sau ar nesfinți pe toate acele lucruri cari sunt ale Domnului pe cari le-ar atinge, dacă Iehova nu l-ar fi îndreptățit și primit prin meritul lui Isus Christos. Ce părere nătângă și fără minte este așa dar, dacă cineva crede, că poate să desvolte un caracter atât de frumos și plăcut, pe care Domnul îl poate primi ca fiind un lucru demn și sfânt. Cel ce face așa, prin aceasta tăgăduiește sângele mântuitor al lui Isus Christos, precum și rezultatele izvorite din prețul răscumpărării. Preoții au răspuns bine la întrebarea lui Hagai, și aceasta arată, că Domnul nu poate să privească ca lucru sfânt năzuința noastră de a ne desvolta. Realizările omenești Domnul le privește ca pe niște „lucruri moarte”, nesfințite și necurate. Numai meritul lui Christos are putere de curățire, și noi numai prin devotamentul nostru desăvârșit putem să ne dovedim iubirea neîmpărțită față de El. Aceasta este aceea ce aduce plăcerea lui pentru noi.

¹⁴ Dumnezeu are plăcere de aceia, cari s'au întors cu inima lor la dânsul, și rămân în acest simțământ. Aceia însă cari cu inima lor sunt legați de lucruri sau ființe pământești, nu sunt plăcuți înaintea lui. Dacă un creștin admiră sau este devotat unui om, poate să fie el însuși sau altă persoană, aceia nu poate să fie plăcut înaintea Domnului. Să fie cât de evlavios cineva, și în orice măsură îl folosește Dumnezeu, aceasta nu-i dă drept nimănui, și nici nu-l iartă pe nimenea, ca să cinstească și să adoare pe o altă creatură; cel ce face astfel, o face în spre răul său propriu. Dacă ne împărțim devotamentul între Dumnezeu și lucrurile lumii acestea, prin aceasta atingem lucruri spurcate și ne murdărim. Nu putem servi la doi domni, ca să fim plăcuți la amândoi. Acesta este un adevăr mai cu seamă în viața unui astfel de om, care mărturisește că servește lui Dumnezeu. Trebuie să se consacreze cu totul Domnului, ca să se bucure de plăcerea lui.

¹⁵ După ce preotii au răspuns: „Va fi necurat“, Hagai a rostit următoarele: „Tot așa este și poporul acesta, tot așa este și neamul acesta înaintea mea, zice Domnul, așa sunt toate lucrările mânilor lor ce-mi aduc ei acolo ca jertfă, este spurcat!“ (versetul 14) Aceasta înseamnă că omul ese spurcat înaintea Creatorului, și tot ce atinge cu mâna sa va fi spurcat, deoarece face împotriva poruncii lui Dumnezeu. Pentru ce spurcat? ar putea întreba cineva. Probabil că pentru neactivitate în serviciul Domnului, pentru neascultarea legilor sale și pentru lucrul făcut pe o cale nepotrivită. Evreii aceia, pe cari Dumnezeu i-a dăruit cu privilegiul să lucreze la templul său, au fost neactivi timp de șasesprezece ani, din care pricină Dumnezeu nu a privit lucrurile lor celelalte pe cari le-au făcut sfinte și plăcute. Ei au fost trimiși în Ierusalim cu porunca, ca să execute lucrarea templului, și orice alte lucruri nu puteau fi plăcute înaintea Domnului.

¹⁶ Chiar așa s'a întâmplat și între poporul lui Dumnezeu de pe pământ, când a sosit timpul pentru întemeierea Sionului și strângerea la un loc al poporului lui Dumnezeu. Isaia reprezintă pe sfinții Domnului, cari atunci vor trăi pe pământ. Isaia ca icoana poporului lui Dumnezeu de pe pământ, și-a recunoscut necurătenia, și așa a strigat: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate.“ (Isaia 6 : 5) Totul în lume a fost mort, îndeosebi în 1914, pentru că Regele măririi a luat la mână puterea sa mare și a început să domnească, și deoarece lumea lui Satan a ajuns la sfârșit, și a sosit timpul pentru intrarea în Sion, în organizația sfântă a lui Dumnezeu. În 1919 și după aceea s'a întâmplat, că poporul lui Dumnezeu a început să se trezească la cunoștința datorințelor sale, pe cari le-a neglijat, și la aceea, că prin lenea lui de a vesti cu sânguință mărirea Domnului, a devenit cu buze spurcate. Iar după aceea s'a trezit și a început la lucru.

¹⁷ Isaia a închipuit pe clasa aceasta când saltă de bucurie că mânia Domnului a trecut, și din acest motiv a scris: „In ziua aceea vei zice: Te laud Doamne căci ai fost supărat pe mine, dar mânia ta s'a potolit și m'ai mângăiat. Iată Dumnezeu este izbăvirea mea, voi fi plin de încredere, și nu mă voi teme de nimic; căci Domnul, Dumnezeu este tăria mea și pricina laudelor mele, și El m'a mântuit.“ (Isaia 12 : 1, 2) Se putea deci presupune foarte just, că dela data când poporul Domnului se trezește începe să fie harnic și activ va avea parte de mai mari binecuvântări din partea Domnului. Aceștia în acel timp s'au întors dela lucrurile moarte și au început să servească viului Dumnezeu; atunci au început la lucrul templului și astfel pe drept au putut să creadă, că în acest lucru se vor împărtăși de binecuvântarea Domnului. — Evrei 9 : 14.

¹⁸ După aceea profetul amintește o anumită zi, dela care începând rămășița poate spera că va primi binecuvântarea lui Dumnezeu: „Uitați-vă dar cu băgare de seamă la cele ce s'au întâmplat până în ziua de azi, până să se fi pus piatră pe piatră la templul Domnului.“ (versetul 15) Aceasta fără îndoială înseamnă, că dela ziua a douăzeci și patra a lunci a noua, să se cugete la starea care a fost începând dela începerea lucrului la templu, și s'o asemene cu starea cea nouă pe care pot s'o speredze. Evreii din timpul acela, au stat în neactivitate timp de șasesprezece ani, nici o piatră nu au pus pe temeliiile templului, iar acum au trebuit să facă asemănare între timpul trecut și cel nou, începând cu ziua a douăzeci și patra a lunci a 9-a, când au început din nou la zidirea templului.

¹⁹ În ce măsură a binecuvântat Domnul pe rămășița Izraelului în cei șasesprezece ani ai neactivității? La această întrebare răspunde Hagai în versetul 16. În acești șasesprezece ani de neactivitate din pricina temerei lor de oameni, Evreii s'au ocupat cu astfel de treburi lumești, cari i-a ținut departe dela lucrul templului și de la binecuvântările lui Dumnezeu.

²⁰ Să privească acumă înapoi poporul lui Dumnezeu și să facă asemănare între lucrul vârstei Ilie cu acel al vârstei Eliseu, îndeosebi în privința binecuvântărilor cerești, pe cari le-am primit de atunci, de când cu bucurie am luat parte din lucrul Eliseu, și să vadă starea acelora, cari au șovăit și n'au luat parte la lucru. Mulți, cuprinși de frica de om sau de organizația lui Satan, au neglijat și nu au luat parte la lucrul Eliseu, și astfel au suferit pagube mari. Aceia însă cari cu bucurie au conlucrat în serviciul Domnului în legătură cu templul, s'au împărtășit de binecuvântările bogate ale Dumnezeului celui prea înalt.

²¹ Profetul Hagai a arătat din nou la timpul, când au stat nepăsători, nelucrând, și vorbind pentru Domnul, a zis: „Tot așa este și poporul acesta, așa sunt toate lucrările mânilor lor; ce-mi aduc ei acolo ca jertfă, este spurcat!“ (versetul

14) Domnul pentru neactivitatea Evreilor și-a exprimat neplăcerea față de dânșii, și trebuie să trețdem, că și față de aceia își va arăta Domnul nemulțumirea, cari îl nesocotesc, sau nu iau parte la lucrarea împărăției, când li se dă ocazie pentru ea. Cei ce au scăpat de Satan și de organizația sa, au fost invitați, ca să meargă sus și să lucreze în lucrul în legătură cu casa Domnului. Cel ce nu a ascultat de această poruncă, nu s'a împărtășit de binecuvântarea Domnului.

22 Chiar și în ziua de azi sunt unii, cari sunt cu mult mai mândri decât să se silească să știe pentru ce nu se bucură de binecuvântarea lui Dumnezeu. Ei sunt împiedecați de mândria lor, ca să se pocăiască și să facă lucrurile cele dintâi. (Apocalips 2 : 5) Ba chiar nu vreău nici să citească, și astfel nu se împărtășesc nici în hrana, pe care Domnul a pregătit-o pe seama organizației sale, pentru instruirea rămășiței; pentru aceasta nu se împărtășesc ei de binecuvântările Domnului. Alții la rândul lor nu au învățat din muștrările Domnului. Dumnezeu, care a văzut înainte toate acestea, a îndemnat pe cei cari erau mai zeloși dintre poporul său, ca să strige cu toată puterea, să nu tăinuiască nimic, pentru ca poporul său de legământ să se trezească la cunoașterea datorințelor sale de ași exercita privilegiile. „Strigă în gura mare nu te opri! Înălțăți glasul ca o trâmbiță, și vestește poporului meu nelegiuirile lui, casei lui Iacob păcatele ei!“ (Isaia 58 : 1) Pe unii a supărat în mare măsură faptul, că revista în anii din urmă neconținut a accentuat seriozitatea de a lua parte în lucrul Domnului, și aceștia în loc să se silească la lucruri bune, s'au amărît din cale afară.

23 Iehova a stabilit și ziua dela care începând Evreii puteau spera mai multă binecuvântare. „Uitați-vă cu băgare de seamă la cele ce s'au petrecut până în ziua de azi, până în a douăzeci și patra zi a lunii a noua, din ziua când a fost întemeiat templul Domnului; uitați-vă cu băgare de seamă la ele.“ (versetul 18) Au început din nou zidirea templului, și de atunci încolo puteau spera binecuvântarea Domnului.

24 Tot aceasta se referă și la ziditorii templului din timpul prezent. În 8 Septembrie 1922 s'a întâmplat, că a sosit „ziua“ aceasta cu ocazia unei conferințe mari a poporului lui Dumnezeu, și s'a trezit la cunoașterea mai lămurită a ceea ce Domnul așteaptă dela poporul său să facă. Atunci au văzut că datorința lor este vestirea evangheliei împărăției. Începând din ziua aceea a început o activitate mai dezvoltată în lucrul Domnului și multele binecuvântări ale Domnului trebuie socotite dela ziua aceea. „Piatra încercată de unghiu“ atunci a fost depusă de temelie sigură a Sionului, și Domnul atunci a ales pe lucrătorii credincioși și sârguincioși, și aceștia au fost făcuți cunoscuți prin aceea, că au fost strânși sub mantia iericirii (dreptății); binecuvântările primite le-au primit dela ziua aceasta. Poporul Domnului să nu uite aceasta, deoarece în aceasta se cuprind 0

mare, încurajare pe seama acelora, cari iubesc pe Dumnezeu. Mărturia acelor martori dovedește îndeaș juns, că deatunci incoace Domnul binecuvîntează pe poporul său cu bogăție neamăsurată.

25 În urmă Hagai a mai ntrebat următoarele: „Mai era oare sãmânță în grânare? Nici via, nici smochinul, nici rodiul și nici măslinul n'au adus nimic. Dar din ziua aceasta îmi voi da binecuvântarea mea.“ (versetul 19) Atunci s'a început chiar anotimpul ploios și desigur atunci nu mai putea fi sãmânță în grânare. Atunci nu era nici timpul pentru recolta viei sau a smochinului. Era chiar timpul potrivit ca Evreii să facă socoteala despre binecuvântările ce aveau și să se cugete asupra îndurărilor viitoare ale Domnului. Deatunci începând puteau să țină seamă despre ceea ce va face Domnul pentru ei, dacă vor lucra cu credincioșie. Domnul atunci a voit să deie în știre poporului său, că lucrul principal pe care trebuie să-l facă este acela, ca să lucreze la casa lui Dumnezeu cu sârguință, fiindcă chiar din pricina acelu lucru au fost trimiși acasă. În asemănare cu aceasta, Domnul și acuma arată poporului său lămurit, care este lucrul de care are plăcere.

26 Aceste lucruri din profetie sunt însemnate pentru învățatura poporului său din prezent; și este evident, că lucrul principal al poporului lui Dumnezeu trebuie să steie din lucrul în legătură cu templul său, după cum poruncește aceasta. Așa dar serviciul nu numai că este un privilegiu, dar este de absolută trebuință, ca să ne putem bucura de aprobarea lui Dumnezeu. Cei ce sunt în templu și vestesc măreței lui, și voiesc să cânte lauda lui Dumnezeu, trebuie să fie activi în serviciul lui. — Psalm 29 : 9.

27 Dumnezeu tot în această zi a poruncit a doua oară lui Hagai ca să profetească. Probabil că pentru aceea a apărut profetul a doua oară, ca vorbirea lui să aibă mai mare influență asupra poporului; și dacă a făcut astfel, aceasta a făcut-că la îndrumarea lui Dumnezeu. În profetia cea dintâi a vorbit despre îngrijirea și binecuvântările lui Dumnezeu față de ai săi, precum și de pregătirea mesei înaintea dușmanilor lor. Aceasta era o învățatură importantă, pe care au trebuit s'o păstreze în inima lor; aceasta și acuma trebuie păstrată în inima poporului lui Dumnezeu. Pe când profetul a apărut a doua oară în aceiaș zi a vorbit despre manifestarea mâniei lui Dumnezeu împotriva dușmanilor săi și a organizației dușmanului, și despre înălțarea poporului său credincios și a devărat. „Cuvântul Domnului a vorbit a doua oară lui Hagai în a douăzeci și patra zi a lunii ast fei. Vorbeste lui Zorobabel dregătorul lui Iuda și spuihei: Voi clătina cerurile și pământul.“ — Hagai 2 : 20, 21.

28 Cât de bine corespund aceste fapte cu timpul prezent! În anii din urmă Iehova a pregătit o masă bogată pentru poporul său înaintea dușmanilor, și acuma — înainte de ce s'ar împlini — Dumnezeu arată poporului său și aceea, că ce va

face acum în scurt timp cu dușmanul, și ce înseamnă îndurarea sa față de aceia, cari rămân credincioși până la sfârșit față de El.

Profetul lui Dumnezeu vorbește lui Zorobabel dregătorul lui Iuda despre clătinarea cerului și a pământului. Această clătinare amintită aici se referă numai și numai la „răsboiul Armagedonului, care va fi răsboiul Dumnezeului Atotputernic“, cu care ocazie organizația lui Satan va fi sfărâmată cu desăvârșire. „Imi voi răsbuna cu mânie, cu urgie, pe neamurile, cari n'au vrut să se sculțe.“ (Mica 5 : 14) Această mare clătinare începe în zorile Mileniului. Iehova a vorbit despre aceasta lui Iov în înțeles tănuit, înțelegerea căreia este, pentru timpul de acum, deoarece lumina lui Dumnezeu strălucește asupra cuvântului său și îl luminează. Așa a vorbit către Iov: „De când ești ai poruncit tu oare dimineții? Ai arătat zoriilor locul lor ca să apuce capetele pământului și să scuture pe cei răi de pe el? Ca pământul să se scuturăm; ca lutul, pe care se pune o pecete și toate lucrurile să se arate îmbrăcate ca în haina lor adevărată? Pentruca cei răi să fie lipsiți de lumina lor, și brațul care se ridică să fie zdrobit?“ — Iov 38 : 12—15.

Inainte de acest timp de mare strămtorare vine asupra organizației lui Satan, Dumnezeu arată clasei templului credincioase cele ce au să urmeze, și spune: „Voi răsturna scaunul de domnie împărățiilor, voi nimici puterea împărățiilor neamurilor, voi răsturna și cărăle de răsboi și pe cei ce se sculță în ele, și călășii lor vor fi trântiți în pământ, și unul va pieri ucis de sabia altuia.“ (versetul 22) Elementele politice și eclesiastice ale organizației lui Satan, susțin deopotrivă, că ei au stăpânit pe drept dumnezeesc. Pe acestea le-a preumbrit Asiria și Babilon, și se va dovedi despre lănsle că au mințit. Puterea națiunii este elementul financiar, de oarece acesta se îngrijește de bani și de puterea militară; în umbră aceste elemente au fost ilustrate prin Egipt. „Carăle“ și cei ce „șed în care“ potrivit ilustrează pe stăpânirile mari militare, cari în timpul strămtorării celei mari vor fi distruse cu desăvârșire. Atunci când puterea lui Satan se zdrobește și se sfârșește, atunci domniitorii sau stăpânirile mondiale ale așlor vor fi ca și niște umbre, și vor zice: „Și tu ai ajuns fără putere ca noi, și tu ai ajuns ca noi.“ — Isaia 14 : 10.

Intreaga organizație de război nelegiuită și semioasă, care se înșiră în răsboiul Armagedonului împotriva lui Dumnezeu și a poporului său, va fi stărpită pe deplin, așa după cum au profetizat această profetii. Marele Zorobabel antitipic, ziditorul casei lui Dumnezeu va birui, și aceasta urâtă că templul va fi gata în „ziua aceea a lui Dumnezeu“.

Declarația lui Hagai sună precum urmează: „Și unul va fi ucis de sabia altuia“; (Trad. Nițulescu: „Fiecare de sabia fratelui său.“) La început oște creaturile lui Dumnezeu erau frați, deoarece

viața lor a purces dela un singur părinte. Cei doi „Luceferi“, Lucifer și Logos, fiii lui Dumnezeu, împreună au preamărit pe Părintele cu ocazia așezării temeliei pământului. Inșă în lupta decesivă arma fiului necredincios va fi îndreptată împotriva celui necredincios, și partidele cari se luptă vor fi însoțite în luptă de urmașii fiecăruia. În răsboiul acesta mare, cei doi „Luceferi“ se vor lua la luptă piept la piept. În această luptă arma fiului necredincios va fi zdrobită de fiul credincios. Aceasta va fi o luptă, de care n'a fost niciodată până atunci. Atunci „părintele (Iehova) va fi împotriva fiului (unsul necredincios), și fiul (Lucifer) va fi împotriva părintelui (Iehova). Mama împotriva fetei (copil necredincios al Sionului) și fata va fi împotriva mamei (organizația lui Dumnezeu).“ — Luca 12 : 53.

Aceasta înseamnă o luptă până la sleire, și fiul iubit al lui Dumnezeu va fi încoronat cu biruință, și cel ce iubește dreptatea și urește nedreptatea, și se luptă sub steagul dreptății, va sfârși împreună cu El pe muntele Sion ca biruitor. Cu privire la această dovadă clară și plină de încredere, lucrătorii templului sunt chemați, ca să nu se teamă de oameni, ci curajoși și neînfricați să continue cu bucurie preamărirea Dumnezeului vecinic Atotputernic.

Credincioșia răsplătită

Preotul Iosua s'a consacrat zidirei templului, dar Satan s'a împotrivit cu el, Domnul însă a muștrănat pe Satan pentru credincioșia lui Iosua. „Și zise Iehova către Satan: Cerce-te Iehova Să-lor. Da certe-te Iehova, care și-a ales Ierusalimul; oare el nu este un tacâmoc scăpat din foc?“ Iosua din icoană nu pentru dreptatea dinăuntru său a fost plăcut înaintea lui Dumnezeu, pentru aceasta nici nu putea fi plăcut, dar s'a împărtășit de aprobarea Domnului, care i-a vorbit: „Depărtați de pe dânsul aceste vestminte scârnavel, și zise către Iosua: Iacă fac să se ducă de pe tine nedreptatea ta, și te îmbrac cu vestminte sărbătorești!“ (Zaharia 3 : 2—4) Iehova a răsplătit credincioșia lui Iosua, chiar așa va răsplăti și pe acei credincioși, cari execută acuma lucrul în legătură cu templul.

După cum se vede, Zorobabel închipue pe servul ales al lui Dumnezeu, în care Dumnezeu are plăcere, este chiar contrarul servului necredincios, rău (preumbrit prin Ioiachin). (Isaia 42 : 1; Ieremia 22 : 24) Rămășița credincioasă, care va fi pe pământ la închiderea lucrului de mărturie, și rămâne statornică în credincioșie până la sfârșit, prin aceasta va fi caracterizată ca o parte a servului ales. Profetia lui Hagai se sfârșește cu următoarea încurajare pentru cei credincioși: „In ziua aceea, zice Iehova, Dumnezeul Oștirilor, te voi face Zerubabele, servul meu fiul lui Șaltiel, zice Iehova, și te voi face ca un inel de sigilare; căci Eu pe tine te-am ales, zice Iehova Dumnezeul Oștirilor.“ — versetul 23 trad. Nițulescu.

³⁶ Timpul împlinirii acestei profeții este stabilit clar, anume „în ziua aceea“, când Iehova „își arată puterea în luptă“ sdrobind pe dușman. (Psalm 24 : 8; Apocalips 19 : 11—21) În acel cîmp de luptă crâncenă, când Iehova va nimici „terea stăpînilor mondiale și puterea organizației satanice prin mâna sa puternică, așa va vorbi către credincioșii lui: „Te voi lua Zerubabele, servul meu, fiul lui Șealtiel“, ceea ce înseamnă lămurit, că Dumnezeu va arăta o atenție deosebită față de servul său, și își va arăta iubirea față de el. În descrierea profeției „servul“ este descris ca urmașul celui născut din semința lui după ramura lui Nathan. După cum se vede, Dumnezeu lucrează prin servul său, ca să vadă toată lumea, că El se bucură și are plăcere de devotamentul sincer și de păstrarea în orice împrejurări a credincioșiei față de Dumnezeu.

³⁷ Aici apare simbolul frumos al inelului de sigilare. Inelul de sigilare se poartă pe deget, textul acesta este tradus de unii traducători, în modul următor: „În ziua aceea te voi lua... și te voi trage pe deget... ca pe un inel de sigilare.“ (trad. Miniatură) Inelul de sigilare sculptat frumos, arată, că „servul“ este consacrat pe deplin și necondiționat lui Dumnezeu, și Dumnezeu îl folosește întru curățirea numelui și cuvântului său. Aceasta este sprijinită și de următorul text scriptural: „Pe cele două pietre să sapi numele fiilor lui Izrael, cum se face săpătura pe pietre și pe peceti, să le legi într'o ferecătură de aur. Să faci și o tablă de aur curată, și să sapi pe ea cum se sapă pe o pecete: „Sincer de Domnului“. — II Moise 28 : 11, 36.

³⁸ Închiderea profeției lui Hagai și verseturile ce sprijinesc aceasta, nu lasă nici o îndoială în ce privește datorința „celor credincioși și drepti“, și aceste cuvinte s'au dat fără îndoială spre încurajarea poporului rămășiță a lui Dumnezeu care trăește acuma pe pământ. Inelul de sigilare este un semn de deosebire, și simbolizează zalogul sau garanția credincioșiei. (I Moise 38 : 18) Aceasta trebuie să însemne fără îndoială, că Zorobabel este identificat cu organizația lui Dumnezeu, și Dumnezeu l-a primit pe dânsul ca pe reprezentantul organizației lui Dumnezeu, de zalogul credincioșiei. Afară de aceasta înseamnă, că Dumnezeu s'a obligat la aceea, că pe servul ales al său îl va folosi în vecinicie pentru executarea scopurilor sale. Inelul de sigilare se mai folosește și la sigilarea scrisorilor, cărților și a împuternicirilor. (I Regi 21 : 8) Aceasta trebuie deci să însemne, că numele lui Iehova a fost întipărit în Zorobabel, și Iehova Dumnezeu l'a îmbrăcat cu autoritate deplină. În armonie cu aceasta stă scris despre Zorobabel cel antitipic, servul ales: „Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului meu, și nu va mai eși afară din el. Voi scrie pe el numele Dumnezeului meu și numele cetății Dumnezeului meu, noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer dela Dumnezeul meu, și numele meu cel nou.“ (A-

pocalips 3 : 12) Credincioasa clasă a servului, este pecetluită cu pecetea viului Dumnezeu. (Apocalips 7 : 2—4) (sigilul) poartă numele Părintelui și a cetății lui, și este așezată într'un loc deschis pe cel pecetluit, ca să se poată vedea. — Apocalips 14 : 1.

³⁹ Acesta este un alt semn al lui Zorobabel de pe care se poate cunoaște, care închipuește pe cel mai înalt preot antitipic după ordinul lui Melchisedec, care a fost vre-odată creat. Această mare slujbă este dată servului ales al lui Dumnezeu. Deoarece inelul de sigilare este simbolul puterii depline, înseamnă că pe Zorobabelul antitipic îl folosește Iehova pentru legarea și pecetluirea adevărată și aceasta înseamnă, că în acest lucru servul ales al lui Iehova este cea mai importantă înțelegere. „Oare nu este ascuns lucrul acesta la mine, pecetluit în comorile mele?“ (V Moise 32 : 34) „Invelește această mărturie, pecetluiește această descoperire între ucenicii mei.“ (Isaia 8 : 16) Chiar acum spune Iehova rămășiței poporului său: „Voi sunteți martorii mei zice Iehova, și servul meu pe care l-am ales; ca să cunoașteți și să credeți în mine, și să înțelegeți că Eu sunt. Înainte de mine nici un Dumnezeu n'a fost, nici va fi după mine.“ — Isaia 43 : 10.

⁴⁰ Clasa servului vede iubirea Părintelui; pentru aceasta arată tot mai mare mulțumită și așa se roagă: „Pune-mă ca un sigil pe inima ta, ca un sigil pe brațul tău.“ (Cânt. Cântărilor 8 : 6) Că se împărtășește în așa mare privilegiu, are parte de iubirea pe care o are Dumnezeu, aceasta se vede și cu declarația lui Isus adresată celor credincioși: „Căci însuși Tatăl vă iubeste, pentru că voi m'ați iubit și ati crezut că Eu dela Dumnezeu am ieșit.“ (Ioan 16 : 27) Dovada iubirii desăvârșite este credincioșia până la moarte. Iehova își exprimă iubirea sa față de clasa servului credincios înaintea lumii întregi, când zice: „Eu te-am ales pe tine, zice Domnul Ostirilor.“ Sfânta Scriptură sprijinește presupunerea, că în războiul mare al Dumnezeului Atotputernic, Iehova își va exprima iubirea față de cei credincioși în moduri săi bineplăcut. Ultimele cuvinte rostite de Hagai încurajează îndeosebi pe acei lucrători ai templului, cari acuma lucrează la templul Domnului. Poșoarele de pe pământ sunt năpădite de războaie, lupte și răscoale. Pacea numai pe calea lui Dumnezeu se poate face, și aceasta conduce prin servul său ales. Dumnezeu vrea să dea aceasta în știri.

⁴¹ Dacă tu vezi și prețuiești faptul, că Cel înalt prin fiul său iubit ți-a dăruit un mare privilegiu, că să lucrezi la o biserică ce nu se zidește cu mâni, nimic să nu te descurajeze în lucru, și să nu-ți slăbească mâinile. Credincioșia numai prin probe se poate dovedi, și Domnul în mod deosebi a arătat poporului său, cum se pot aceste încercări suporta. În privința „servului rău“, care cu cuvinte dulci, măgulitoare se apropie de voi și caută să se încuibărească în inima voastră, Dum-

Sfârșitul pe pagina 19